

Sygn. akt II Ka 77/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Zygmunt Dudziński /spraw./

Sędziowie : SSO Józef Dyl

SSO Zdzisław Błasiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Skuza

przy udziale Prokuratora Jerzego Zakościelnego z Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 roku,

sprawy **J. W.**

oskarżonego z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 245 kk i art. 189 § 1 kk
w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Rejonowej
wT.

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 12 grudnia 2012 roku, w sprawie sygn. akt II K 632/12

I. **Zmienia** zaskarżony wyrok, w stosunku do oskarżonego J. W. w części dotyczącej orzeczenia o karze – w ten sposób, że:

1. w pkt. I - obniża wymiar kary pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku,
2. uchyla pkt. II i pkt. III,
3. w pkt. IV – na podstawie art.63§1 kk na poczet kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 kwietnia 2012 roku do dnia 19 czerwca 2012 roku,

II. **Utrzymuje** w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. **Zasądza** od oskarżonego J. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w kwocie 200 (dwieście) zł

Sygn. akt II Ka 77/13

UZASADNIENIE

J. W. został oskarżony o to, że:

- w dniu 17 kwietnia 2012 r. w N., woj. (...), kierował wykonaniem czynu zabronionego dokonanego przez działających wspólnie

i w porozumieniu M. G. (1), M. F. (1) i D. T.

w ten sposób, że polecił im pozbawić wolności T. K.

i przywieźć go do N. celem wywarcia wpływu na niego w celu wymuszenia zmiany bądź wycofania zeznań w śledztwie 2 Ds 287/12/S, Rsd 61/12, w którym jest świadkiem – pokrzywdzonym, a także zmuszał T. K. do wycofania bądź zmiany zeznań złożonych

w tym śledztwie przeciwko jego bratankowi tymczasowo aresztowanemu M. W. podejrzanemu o popełnienie przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 245 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem wydanym w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie sygn. II K 632/12 uznał J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu

i za to:

I. Na podstawie art. 18 § 1 kk w zw. z art. 245 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał J. W. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności wobec J. W. warunkowo zawiesił na okres próby 4 (cztery) lata.

III. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył J. W. karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięć) złotych.

IV. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary grzywny zaliczył J. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 kwietnia 2012 r. do dnia 19 czerwca 2012 r., przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

V. Zwolnił J. W. w całości od uiszczenia kosztów sądowych, poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od wymienionego wyroku prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł apelację.

Zaskarżając wyrok sądu pierwszej instancji na niekorzyść oskarżonego J. W. w części dotyczącej orzeczenia o karze, oskarżyciel publiczny zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec J. W. kary

2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby

4 lat oraz kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, w następstwie niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, przejawiającego się rodzajem

i charakterem naruszonego dobra, okolicznościami i sposobem jego popełnienia, a także nieuwzględnienia celów zapobiegawczych

i wychowawczych kary oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W apelacji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i orzeczenie wobec oskarżonego J. W. kary 1 roku pozbawienia wolności i zasądzenie kosztów i opłat sądowych.

Sąd odwoławczy (Sad Okręgowy w Tarnobrzegu) zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługiwała na uwzględnienie.

W spełniającym wymogi z art. 424 § 1 i § 2 kpk uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd rejonowy dokładnie wykazał:

- na podstawie których dowodów i w oparciu o jakie kryteria ich oceny, uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 245 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (k. 55-61/2),

- na podstawie których przesłanek z art. 53 § 1 i § 2 kk oraz w celu spełnienia jakich wymogów i założeń orzekł w stosunku do oskarżonego J. W. za powyższe przestępstwo karę 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby trwający 4 lat i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 zł (k. 61/2-62/2).

Sąd okręgowy orzekając w postępowaniu odwoławczym w pełni podzielił stanowisko sądu rejonowego w zakresie uznania winy oskarżonego J. W. w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa (przy równoczesnej całkowitej akceptacji prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, jak również – trafności i logiki przeprowadzonej przez ten sąd kompleksowej oceny całokształtu materiału dowodowego).

Jednocześnie (w kontekście pozytywnej oceny niektórych zarzutów postawionych przez oskarżyciela publicznego w przedmiotowej apelacji) sąd okręgowy przyjął w postępowaniu odwoławczym częściowo odmienny od sądu rejonowego punkt widzenia zawartego w zaskarżonym wyroku – orzeczenia o karze.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd pierwszej instancji wykazał rażącą niekonsekwencję pomiędzy dokonaniem oceny, że „wskazane w sprawie okoliczności jednoznacznie obciążały oskarżonego J. W.

i przemawiały za wymierzeniem dolegliwej kary, na którą bez wątpienia zasłużył” (uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 62), a wymierzeniem – jak gdyby: bez uwzględnienia tychże „wskazanych w sprawie okoliczności”

– rażąco łagodnej kary: kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby. Niniejszego stanowiska sądu odwoławczego odnośnie wymierzenia przez sąd pierwszej instancji kary „rażąco niewspółmiernej” nie zmienia także niejako „obozstrzenie”: tej kary przez orzeczenie zaskarżonym wyrokiem w stosunku do oskarżonego J. W. – także kary grzywny (na podstawie art. 71 § 1 kk).

W całym powyższym zakresie należało mieć na uwadze następujące szczególnie istotne przesłanki:

a) popełniony przez oskarżonego J. W. czyn, z zastosowaniem kwalifikacji prawnej m. in. z art. 245 kk jest „przestępstwem przeciwko wymiarowi sprawiedliwości” (przestępstwa takiego rodzaju jako zagrażające działaniu wymiaru sprawiedliwości, tj. podstawie prawidłowego funkcjonowania każdego państwa opartego na demokratycznym systemie prawnym – powinny spotkać się ze szczególnie stanowczym i konsekwentnym w ich prawnym napiętnowaniu i skutecznym zwalczaniu stanowiskiem wszystkich powołanych do tego organów, w tym: Sądu),

b) motywem działania oskarżonego J. W.

w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa z art. 245 kk (kwalifikowanego kumulatywnie z art. 189 § 1 kk) było, zgodnie z opisem czynu przyjętym

w zaskarżonym wyroku - „wywarcie wpływu na T. K.

w celu wymuszenia zmiany bądź wycofania zeznań w śledztwie

sygn. 2 Ds 287/12/S, Rsd 61/12 przeciwko tymczasowo aresztowanemu M. W. jako podejrzanemu o przestępstwo z art. 280 § 1 kk” (przy czym: podejrzany M. W. był bratankiem oskarżonego J. W.),

c) oskarżony J. W.:

- popełnił przedmiotowy czyn działając „wspólnie i w porozumieniu

z M. G. (1), M. F. (2) i D. T.”, przy czym to właśnie wymieniony oskarżony był inicjatorem wymienionego przestępczego przedsięwzięcia (mającego – finalnie – doprowadzić do zmuszenia lub nakłonienia w inny sposób T. K. do zmiany

zeznań) oraz pokierował działaniem wymienionych wyżej sprawców poprzez przekazanie im stosownego „polecenia” pozbawienia wolności T. K. i przewiezieniem go w określone miejsce. W tej części sąd pierwszej instancji trafnie wykazał, że „J. W. kierował wykonaniem przestępstwa, mógł kształtować jego przebieg i regulować czynności innych osób, czyli M. F. (1), D. T., a w szczególności M. G. (1), przez co miał władztwo nad realizacją znamion czynu zabronionego (uzasadnienie zaskarżonego wyroku: k. 61),

- wprowadzie nie „poleciał” wymienionym wyżej sprawcom „zastosowania przemocy” w stosunku do T. K. lub spowodowania

u wymienionego określonych obrażeń ciała, jak również osobiście nie stosował przemocy wobec wymienionego świadka i nie naruszył jego nietykalności cielesnej, lecz w ogóle nie reagował (w sensie przeciwstawienia się tymże sprawcom), gdy w jego obecności M. G. (1) „kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego T. K. pięściami w głowę oraz jeden raz głową w twarz”, a nadto groził, że wymienionego „zaje...e” (uzasadnienie zaskarżonego wyroku: k. 56),

- kara wymierzona oskarżonemu J. W. powinna być znacznie surowsza, aniżeli kara wymierzona M. G. (2), M. F. (1) i D. T. (wszyscy wymienieni zostali oskarżeni,

a następnie prawomocnie skazani w innej sprawie: sygn. II K 462/12 Sądu Rejonowego w T., ponieważ oskarżony w sprawie niniejszej był inicjatorem oraz osobą „kierującą wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę” (która to przesłanka logicznie przemawia za zaostrzeniem odpowiedzialności karnej w stosunku do pozostałych sprawców bądź współsprawców).

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy uznał, że absolutnie niezasadne było stanowisko sądu pierwszej instancji (wyrażone

w uzasadnieniu zaskarżonemu wyroku: k. 62), zgodnie z którym:

- „kara 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby jest adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez J. W.”,

- „wymieniona kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia po stronie oskarżonego pożądanych efektów wychowawczych oraz zapobiegawczych”,

a nadto:

- „wymieniona kara uzmysłowi oskarżonemu J. W. daleko idącą naganność postępowania, które było jego udziałem oraz

w pozytywny sposób będzie wpływała na jego postawę w przyszłości, skutecznie powstrzymując go przed ponownym naruszeniem obowiązującego porządku prawnego”.

W ocenie sądu odwoławczego, wymienione i założone (trafnie) przez sąd pierwszej instancji wychowawcze i zapobiegawcze cele kary może skutecznie spełnić w stosunku do oskarżonego J. W. – jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności (w wymiarze adekwatnym do rodzaju

i stopnia winy oskarżonego w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa, stopnia społecznej szkodliwości wymienionego czynu oraz rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw tego przestępstwa – wszystko: w rozumieniu podstaw, rodzaju i wymiaru kary, określonych w art. 53 § 1 i § 2 kk).

Zważywszy powyższe, sąd odwoławczy uznając zarzuty postawione

w apelacji oskarżyciela publicznego za w pełni i logicznie uzasadnione, przy jednoczesnym uznaniu kary wymierzonej oskarżonemu J. W. przez sąd pierwszej instancji za karę „rażącą niewspółmierną” (w sensie: niezasadnie łagodnej w stopniu znacznym), orzekając

w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 438

pkt 4 kpk zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze

– w ten sposób, że:

- w pkt. I obniżył orzeczenie o karze pozbawienia wolności do 1 roku, przy jednoczesnym uchyleniu: pkt II (odnośnie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby) i pkt III (odnośnie orzeczenia o grzywnie),

- w pkt. V na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności J. W. od dnia 19 kwietnia 2012 r. do dnia 19 czerwca 2012 r.

W pozostałej części sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (art. 437 § 1 kpk).

W ocenie sądu odwoławczego:

- okoliczności podane przez oskarżonego J. W. (w kontekście dołączonych dokumentów, tj. określonej dokumentacji medycznej) w piśmie procesowym z dnia 23 lutego 2013 r., stanowiącym „odpowiedź oskarżonego na apelację oskarżyciela publicznego” nie mogły mieć znaczenia dla rodzaju i wymiaru kary orzeczonej w stosunku do wymienionego oskarżonego w sprawie niniejszej (mogłyby być – ewentualnie, w wypadku złożenia stosownego wniosku przez skazanego – podstawą dla dokonania określonej oceny i w określonym zakresie w postępowaniu wykonawczym).

Zdaniem sądu okręgowego, w sprawie niniejszej nie zachodziły przesłanki z art. 439 § 1 kpk stanowiące podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu ewentualnego uchybienia na treść tego orzeczenia.

O zasądzeniu od oskarżonego J. W. na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk, oraz art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1989 r., poz. 223 – z późniejszymi zmianami).